

ἀκροατὰς αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὡραιότερων ἔργων τῶν μᾶλλον διασῆμων μουσουργῶν, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ τῶν ἰδίων, διακρινομένων κυρίως διὰ τὴν χάριν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν ἄρρητον μελωδίαν. Ἐνίοτε, ἐνῶ ἐπέκρουεν ἐπὶ τοῦ κυμβάλου ξέναις συθέσεις, αἰφνης ἐνεπνέετο καὶ ὑποκαθιστῶν ἐαυτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ μελοποιοῦ, ἐπεξετέλειεν ἢ συναπλήρου τὴν γνωστὴν σύνθεσιν, διὰ θεσπεσίων ποικιλιμάτων. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐπωνομάσθη ὁ Παγανίνης τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἡ φυσικὴ τοῦ Λίτζ κλίσις πρὸς πᾶν ὃ τι μυστηριώδες, προϊόντος τοῦ χρόνου, προσέλαβε χαρακτηρὰ θρησκευτικῆς. Κατὰ τὸ 1865 δ' ὁ κλεινὸς καλλιτέχνης ἐδέχετο ἐν Ῥώμῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, εὐλογοῦντος αὐτοπροσώπως τοῦ Πάπα. Ἐκτοτε ὁ Λίτζ ἐπαδόθη ἰδίᾳ εἰς τὴν συγγραφὴν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, προκίεσε τὴν μουσικὴν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας δι' ἔργων λαμπρῶν.

Πρὸ τινῶν μηνῶν ὁ Λίτζ διήλθε διὰ Παρισίων. ὅπου ἐγένετο δεκτὸς μεθ' οἴου ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ σταδίου αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν μετεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ἀγγλίαν ἢ βασιλίσσα Βικτωρίαν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ ἔδωκε συναυλίας τινὰς ἐξαιρετικῶς, διότι ὁ Λίτζ ἀφ' ἧς ἔλαβε τὸ μοναχικὸν σχῆμα οὐδέποτε ἔπαιξε δημοσίᾳ.

Ὁ Λίτζ ἡσθένησε πρὸ τινος καιροῦ ἐπανελθὼν εἰς Γερμανίαν· οὐχ ἦττον μέχρι τῶν τελευταίων αὐτοῦ στιγμῶν κατεγίνετο εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἀπὸ σκηνῆς ἀναβίβασεως τῶν μελοδραμάτων τοῦ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβροῦ αὐτοῦ Βάγνερ, μεταβαίνων ἐπὶ πορείᾳ εἰς τὸ θέατρον ἐν ᾧ ἐτελοῦντο αἱ δοκιμαί.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ νὰ εὐαρεστηθῶσι ν' ἀποστείλωσιν ὅσον τάχιστα τὴν συνδρομὴν των πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Δραγούμην (Hellas House Princes Park) εἰς Λίβερπουλ.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ σταθὶς καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν Ἀγγλων. — Ἐπιδρομὴ πυρετῶν καὶ δημοσιογράφων. — Λακεδαιμόνιοι Κολόμβοι. — Ἐφημερίδες τῶν ἐφημερίδων. Περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς βασιλικῆς θαλαμηγού.

Χαῖρε, μελάγχρους κόρη τῶν εὐφύρων πεδιδάδων μας, χαῖρε, γλυκεῖα σταθίς! αἱ πλήρεις ἡδέος χυμοῦ ραγές σου μαυρίζουν ἐλκυστικῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνηρεφοῦς φυλλώματος τῶν ἀμπελώνων, ὅσαι δὲ ἀκόμη ἀπομένουσιν ὑπὲρ ῥυθροὶ ἢ ἐντελῶς πράσιναι, θὰ ὠριμάσῃσι μετ' ὀλίγον καθιστάμεναι μελάνταται ὡς αἱ κόραι τῶν ὀρθαλμῶν τῶν θελκτικῶν χωρικῶν νεανίδων, αἵτινες τὴν ἡμέραν τοῦ τρυγητοῦ θ' ἀποκόψῃσι τοὺς βότρους ἀπὸ τοῦ κλήματος καὶ θὰ πληρώσῃσι δι' αὐτῶν τοὺς καλᾶρους τῶν, εὐθύμως ᾄδουσαι.

Χαῖρε τροφιδότις τοῦ πληθυσμοῦ μας, μόνον ἄσπιλον προϊόν τοῦ βαισιλείου μας μὴ διαφθαρὲν ὑπὸ τῆς πολιτικῆς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ πέρυσιν ἐξηγέρθη ἀγρία στρατιὰ ἐχθρῶν ἐναντίον σου· μυρίοι ἐφευρέται ἐπιβουλεύοντα τὴν ὑπαρξίν σου· πικροὶ μαχνημένα στρεβλώσεως ἐπενόηθησαν διὰ τὴν καταστροφὴν σου καὶ ἤδη, προτοῦ ἀκόμη ὠριμάσῃς, διασχιπίζουσιν ἀναιδῶς διὰ τοῦ τηλεγράφου

τὰ νικητήρια οἱ ἀλιτῆρι διωκταί σου. Ἀπόρρυσέ τους, ὦ σταθίς! ὠρίμασε ἡσύχως εἰς τ' ἀλώνια κατὰ τὴν ἀφελῆ παλαιὰν μέθοδον· χάριν σοῦ, ὑπομένομεν τοὺς φρικτοὺς καύσωνας καὶ ἀναλογιζόμενοι τὴν ἐπὶ σοῦ εὐεργετικὴν ἐπήρειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὑφιστάμεθα τὴν καθημερινὴν πυρκαϊῶσιν, μὲ γενναϊότητα Ἀγίων Λαυρεντίων. Ὁρίμασε καλῶς καὶ μετανάστευσε ἔπειτα, ὡς οἱ νεώτεροι Λακεδαιμόνιοι τῶν Θεραπνῶν, εἰς τὰ βόρεια κλίματα καὶ ἀναμιγνυομένη εἰς τὴν θερμὴν ποσίδιχαρ τέρψε διὰ τῆς μελιτώδους γεύσεώς σου τὸν λάρυγγα τῶν ἀγαθῶν μας φίλων Ἀγγλων, τοῦ εὐγενοῦς μαρκητίου λόρδου Σκλησβούρ, τοῦ ἀγαπητοῦ μας προστάτου μας Γλάδστωνός μας, διὰ νὰ φανῇ ὅτι ἀποδίδομεν καλὸν ἀντὶ κακοῦ, καὶ μέλι ἀντὶ ἀψίνθου.

Καὶ νῦν, ἀφοῦ προσηγορεύσαμεν τὴν σταθίδα, ἔπρεπε, διὰ νὰ φανῶμεν δίκαιοι, νὰ χειρετίσωμεν καὶ τὸ ἕτερον γνήσιον ἐπίσης προϊόν τῆς χώρας, τὰς διαφόρους δηλαδὴ ἐπιδημιακὰς ἀσθενείας, αἵτινες τόσον εὐχαιροῦνται νὰ διέρχωνται τὸ θέρος ἐν τῇ πόλει μας, ἀποκτήσασαι ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐγκαταστάσεως χάρις εἰς τὴν μέριμναν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἀξιοπκίνως ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐφρόντισαν νὰ εὐρύνωσι τὴν περιφέρειαν... τῶν νεκροταφείων. Παρατιθέμεθα ὅμως τῶν προσφωνήσεων ἵνα μὴ ἐξεγειρώμεν τὴν ἀμύλην τῶν συναδέλφων καὶ μήπως τὸ ἐνδιαφέρον προκαλέσῃ καὶ ἐφέτος δευτέρην ἐπιδρομὴν τῶν δημοσιογράφων—πολὺ βεβήκως φουθερωτέρην τῆς τῶν πυρετῶν—εἰς τὴν ἀπαίσιαν Ρούφ καὶ εἰς τὸ Γκαζοχώρι.

Μία ἀπορία ἐν τούτοις ἐγείρεται. Πῶς ἐπιτρέπουν οἱ δήμαρχοι καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ν' ἀποκλῶνται οἱ πυρεταί, τοὺς ὁποίους προστατεύουσι, κακοήθεις; Ἢ ἐπίθετον αὐτό, ἔστω καὶ κατ' ἀντανάκλασιν, δὲν ζημιοῖ ἄρα γε τὴν ὑπόληψιν των;

Καὶ μετὰ τὴν σταθίδα καὶ τοὺς πυρεταί, ἔξαντλοῦνται σχεδὸν ὁλοσχερῶς τὰ ἰσχνὰ θέματα, ὅσα μετὰ πολλῆς φειδοῦς μόλις παρέχει ἡ ἄγονος ἐπαγὴ τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἀδολασχίαν τῶν χρονογράφων. Διότι οὔτε ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε τόσον ἐνδιαφέρουσα, οὔτε εἰς περιωπὴν ζητημάτων δύνανται ν' ἀνχλωσὶ τὰ ὑστεροτύκια τῆς βουλῆς, αἱ ἐκλογαὶ δηλαδὴ τοῦ κ. Ἰατρίδου ἐν Βύρτανι καὶ τοῦ κ. Καραπαύλου ἐν Πολίχ, καὶ ἡ λογοδοσία περὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ βουλευτοῦ Βώλου κ. Ἀξελού ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ. Τὰ μόνον ζήτημα περὶ οὗ ἡσχολήθη κατ' αὐτὰς ὁ τύπος καὶ πῶς ζωηρότερον ἦτο τὸ περὶ τῆς μεταναστεύσεως τῶν Λακεδαιμονίων τοῦ δήμου Θεραπνῶν εἰς Ἀμερικὴν, ἥτις ἤρχισε νὰ ἔχῃ καὶ πῶς ζωηρότερος μεθ' ἡμῶν σχέσεις. ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν περὶ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου γραφέντων ὑπὸ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων. Ἀλλὰ δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχουσι δίκαιον οἱ συναδελφοὶ νὰ ταράσσωνται διότι εἴκοσι ἢ τριάκοντα δημόται τῶν Θεραπνῶν μεταβαίνουν εἰς τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον διὰ νὰ θεραπεύσῃσι τὰς ἀνάγκας των. Οἱ συμπολίται καὶ ἐκλογεῖς Ἰσως τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, τοῦ πρῶτον ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, τοῦ κ. Δημητράκη καὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν πολλὰ δύνανται νὰ διδασθῶσιν ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἐκ τῆς παραβολῆς καὶ ἐπιστρέφοντες Ἰσως διδάξουσιν καὶ ἄλλους.

Αἱ ἀστείότητες τοῦ τύπου:

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιέργων ὅσα ἀνέγνωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ διαδόχου ἦτο καὶ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ *Εὐθροφύλακος* περὶ τῶν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ βασιλόπαιδος. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο παρέχει ἰδέαν τινὰ τοῦ

ὑφους τῶν πρὸ εἰκαστικῆς ἑλληνικῶν ἐφημερίδων. Ἰδοὺ μερικαὶ φράσεις :

« Ἡ ἀγωνία τῆς βασιλίσσης ἤρχισε τὴν 6 μ. μ. ὥραν κλπ. »

Καὶ ἐνόει βεβαίως ὁ γράφων τὰς ὠδὲν τοῦ τακτοῦ !

« Ὁ Ἐθνοφύλαξ, ὅστις ἀνήγγειλε πρῶτος τὴν σύλληψιν τοῦ διαδόχου. »

« Ω ! τί πράγματα ! »

... Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔκτοτε τὸ δημοσιογραφικὸν ὕφος δὲν προώδευεν ἐπικισθητικῶς, διότι κατ' αὐτὰς ἀνέγνωμεν εἰς μίαν ἐφημερίδα γράφουσαν περὶ τῶν ἐν Κούτρᾳ τὴν ἐξῆς φράσιν, ἀναφερομένην εἰς τὸν τραυματισμὸν τοῦ πολυκλαύστου Λώρη : « Ὁ λέων ἔχασε τὸν ἀριστερόν πόδα . . . »

Ὁ γράφων φαίνεται περιέργως εἶχε λίαν περιορισμένης τὰς ζωολογικὰς γνώσεις, διότι μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ λέων ἔχει τέσσαρας πόδας, καὶ ἐπομένως δύο ἀριστερούς.

... Γίνεται λόγος περὶ τῆς τρικυμίας ἣν ὑπέστη ἡ Ἀμφιτρίτη, κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ βασιλέως.

— Ἐγὼ, ἀναφωνεῖ εἰς προληπτικῶς, θ' ἡλλαξῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἂν ἦτο ἰδικόν μου

— Καὶ πῶς θὰ τὸ ὀνόμαζες ;

— Ἀμφι . . . τετάρτη !

Ἡρώδης ὁ Ἀττινός

ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(Ἀνάμνησις Κηφισίας)

Τὴν νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ἀστρουπελιμένην
Ποῦ χίλλοι γρόλλοι τραγουδοῦν μέσ' τὰ κλαδιὰ κρυμμένοι,
Ποῦ κάποιος γκιώνης ἐρημος βογκᾷ ἔς τὴν λεύκα πέτρα
Καὶ τρέμουν τὰ μπελόφυλλα ἔς τὸν δροσερὸν αἶρα,
Τὴν νύχτα αὐτὴ τὴν χαρωπὴν, τὴν νύχτ' αὐτὴ τὴν ἰδία
Νεραΐδες στήνουν τὸν χορὸν καὶ ἀρχίζουν τὰ παιγνίδια.

Σὲ μύρια φῶτ' ἀστράφτουνε τὰ τίμητά τους κάλλη
Κ' ἡ καθεμὴρ εἶν' ἐμμορφὴ καὶ περὶ καλὴ ἀπ' τὴν ἄλλη.
Σκορποῦν τὰ μάτια τους φωτιαῖς, στάζουν δροσιὰ τὰ χεῖλα
Καὶ ἔσταις γλυκειαῖς ταῖς ὄψεσι τους ἀνθοῦν δουλιδία χίλλα.
Καὶ μέσ' τῇ ζάλῃ τοῦ χοροῦ πετῶντας δίχως ἔννοιαν
Σαλεύθουν καὶ βεργολιγοῦν κορμὰ κυπαρισσέντα.

Κ' ἔνας φτωχὸς τραγουδιστὴς πῆλαχε τέτοια τύχη
Μέσ' ἔς τὸν χορὸν τὸν ἑωτικὸν κάποιον τυχερὸν καὶ τύχη.
Ἐκαμε τάγμα τῇ ζωῇ, ἂν εἶχε χάρι τόση
Τοῦ τραγουδιοῦ του τὸ σκοπὸν καὶ πᾶν καὶ ζευγαρώσῃ
Μὲ τὸ χορὸν τῆς ἐμμορφίᾳς—Ἄν θάχε τέτοια μοῖρα:
Νεραΐδες καὶ χορεύουνε καὶ αὐτὸς καὶ παίζῃ λόρα.

Ἐρωτομυθία

ΕΥΖΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οἱ ὄνειρευθέντες, ὅτι δύνανται νὰ ἐξημερώσωσι τοὺς πολίτας διὰ τῶν εὐζώνων καὶ τάνάπαλιν, βεβαίως δὲν εἶδον καλὸν ὄνειρον. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ διώριζον πρωτόσχολον τῆς τάξεως εἰς κανὲν σχολεῖον ποντικῶν τὸν συνεργάτην ἡμῶν κ. Μαῦρον Γάτον. Τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυνέτου ταύτης ἀποπειράς ἐστὶ νὰ μειωθῇ ἐξ ἑνὸς

ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια ἣν οἱ πολῖται αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ἐπιλέκτους ὀλίγους τοὺς φέροντας ἐπιχαρίτως τὸ γραφικὸν ἔνδυμα, ὅπερ ἡ παρὰδοσις καὶ οἱ ποιηταὶ κατέστησαν τόσῳ προσφιλές, καὶ ἐξ ἄλλου ν' αὐξηθῇ ἡ μικρὰ ἀντιπάθεια, ἣν οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῶν βουνῶν ἐξ ἐνστικτοῦ αἰσθάνονται καθ' ἡμῶν τῶν ἐξωμωτῶν τῆς ἐθνικῆς περιβολῆς.

— Ἦλθον τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερὰ! ψιθυρίζουσι δυσχεραίνοντες οἱ πολῖται πρὸ τῶν διερχομένων ἀκαταπαύστως εὐζωνικῶν περιπολιῶν καὶ ὑπομειδιῶσι μάλιστα μερικοὶ πονηροί, βλέποντες τὸν ὀδηγοῦντα αὐτοὺς ἀστυνομικὸν κλητῆρα καὶ ἐνθουμούμενοι τὴν μυθολογουμένην στρατιάν τῶν λεόντων, ἣτις ἐξεστράτευε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐλάφου, ἧς εἴπωμεν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ζῶον χειροτέρου.

— Ὅρ' τί κυττᾷ τοῦτοι; ἐρωτῶσιν οἱ εὐζῶνοι εἰς τὴν θέαν τῶν περιέργων βλεμμάτων τῶν διαβαστῶν καὶ βρυθυμούντες ἀναμένουσι μικρὰν τινα ἀφορμὴν ἵνα ἀντιμετρηθῶσι πρὸς τοὺς ἐναντίους, τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ εἴπωμεν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, ἄνθρωποι σοφοί, ἀναμένουσιν ἐπίσης τὴν κατάλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν, ἵνα διακλύσωσι τὴν ἐπελθοῦσαν ψυχρότητα καὶ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλα τὰ διεσπῶτα μέρη διὰ συνδέσμων . . . κυριολεκτικῶς συμπλεκτικῶν.

Καὶ ἰδοὺ τὰ ξίφη ἀνασπῶνται, αἱ λόγχαι ἀστράπτουσι, οἱ εὐζῶνοι ἐφορμῶσιν. οἱ πολῖται φεύγουσι καὶ κατέστη συνηθέστατον θέαμα νὰ βλέπῃ τις ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τοιαύτας ἐνόπλους καταδιώξεις, διὰ λόγους. ὧν ὁ σπουδαιότερος εἶνε τὸ ὅτι οἱ πολῖται διήρχοντο ἔξωθεν οἰκίας τῆς ὁποίας οἱ ἐνοικοὶ ἐτραγώδουν !

Ἰδίᾳ τὸ τραγοῦδι καὶ τὰ χαρτιὰ ἐξερεθίζουσι τοὺς ὀδηγούς τῶν εὐζώνων, δι' ὃν λόγον τὸ καλὸν φαγητὸν ἐξερεθίζει τοὺς πεινῶντας.

— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ γυρίζω ἐγὼ καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τραγουδοῦν; Πῦρ!..

Καὶ οἱ εὐζῶνοι, πιστοὶ στρατιῶται. δὲν τὸ ἔχουν τίποτε νὰ πυροβολήσωσι καθ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ τὸ διατάξῃ ὁ κύρ κλητῆρας.

Καὶ οὕτως ἡ καλὴ τῶν Ἀθηνῶν πόλις δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφοποιήσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ δὲ μνημονευθεῖσαι ἀντιπαθεῖσαι τῶν εὐζώνων ἢ τῶν ὀδηγῶν των, μάς ἐξηγοῦσι μερικὰ πράγματα . . ἐν οἷς καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς περιπολοῦσι συνήθως περὶ τὸ ὠδεῖον καὶ τὰ ὠδικὰ καφενεῖα, καὶ δι' οὓς κατέθραυσαν πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ μπάστοντι κυρίου τινός (τοῦ κ. Σπαθῆ Ἰωάννου) ἔξωθεν τῆς οἰκίας Κούπα.

Ἡρώδης

ΕΛΕΝΗ Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Δεκάτη χρόνων ἔκλεισε τὰ ρόδινά της χεῖλη,
τριαντάφυλλο παρθενικὸ καὶ ἀμύριστο τ' Ἀπρίλη . .
Μὰ σὰν τὴν βλέπ' ἡ μάνα της στὰ κάτασπρα ντυμένη
φάλλει τραγοῦδια νυφικά στὴ χαροπαντρεμένη ! . .
Κι' οἱ φίλοι ποῦ παράστεκαν, δὲν ξέρουν ποτὶ νὰ κλάψουν
τὴ μάνα ἢ τὴν ὁμορρὴ νυφούλα ποῦ θὰ θάψουν.

Δ. Κ.

